

Taştım İşte

– Zontul · 02 Ocak 2014

Çırpınan bir taştım

Bir zamanlar..

Üzerime geldikçe/diğer taşlar

Konuldukça!

Ve oldum koskoca bir duvar...

Her geliş yalnızlığı

-belki- çökertti...

Lakin umarsız kalabalıklar ki

Beynimi kemirdi...

Kenetliydim/çözülemez kadar

Olmasaydı keşke!

İçten içe kemiren kurtlar

...

Taşlıkta taştım

Ve sığamadım kendime/ taştım...

“Yıkar “dediler insanı gam

Beklemeyeceğim

Beni de nemin yıkmasını...

Islanıyor ayaklarım

Varsın ufalansın dudaklarım...
Asıl/olan Topraksa!
...Yaratılış
Elest bezmine savrulacağım..
Ve her savruluşta
Adem'e -adam- olma hissiyatıyla vuracağım
...

Ve bölük pörçük olmuşum
Ah sular..

Ah bombalar..

Ah kara poyrazlar...

Beni tenimden değil

Yüreğimden yaralar...

...

“Al çocuk/ al beni eline”

Hiç sevinmedim bilir misin/paramparça edilişime

Hiç bu kadar...

Hiç ısınmadım ve serinlemedim

Senin avuçlarındaki kadar..

...

Fırlatılışım özgürlüktü

...

Ayaklar altındaki tüm dokunuşlar/

Ulvi bir ölümdü

Ve atların nalları arasında

...

Sımsıkı kenetli bir duvarda mı kalmalıydım

Yoksa düşmana atılan bir taş mı olmalıydım...

Taştı adım/ taşıtı işte

Kaba/sağır ve sarp

Ağır ve yaralayıcı

Hele de kalbin üstüne gelmişse adım

C/an'ı tenden ayırıcı...

...

Nice taşlar vardı içinden

Pınarlar fışkıran..

Nice taşlar vardı

Teslimiyetle yuvarlanan..

Nice taşlar vardı

Aşkla çatlayan...

...

Taştım!

Yüreğimle taştım

Taşlığımı aştım...

...

Suyumu çıkaramadın belki

Ey Âdem!

Çok çalıştın sözde İmar'a

-Olsun -

Bildim ben yerimi

Dimdik belki mezar başında

Belki sapasağlam bir duvarın karnında

Belki bir savaş kartalının avuçlarında

...

Şimdi de ayaklarının dibinde

Yuvarlanmış paramparçayım işte

Titriyor bedenim (hu)şu ile..

Hala zerrelerim/taşlığından utanıyor...

Nilüfer Zontul Aktaş